

Historieglimt 31

Containerkvinnen fra Nyhavna på Lademoen

For en gangs skyld skal vi omtale en kriminalroman i et historieglimt. Denne romanen er på flere måter knyttet til bydelen vår og fortjener en omtale. Forfatteren er fra bydelen og selve oppslaget for romanen er i Nyhavna på Lademoen. Kim Småges roman *Containerkvinnen* kom ut på Aschehougs forlag i 1997. Hun var da allerede en etablert forfatter og var som den første utropt til norsk krimdronning. Hun debuterte i 1983 med boka *Nattdykk* som solgte i 50.000 eksemplarer i Norge. Kim Småge er hennes kunstnernavn. Hun vokste opp på Lilleby og het Anne Karin Thorshus, født 1945. Om oppveksten har hun fortalt i sitt bidrag til boka *Blant tårnseilere og andre frie fugler, Bydelshistorier*, Trondheim 2006. Der kan en finne mye interessant om å vokse opp i den delen av Lademoen i etterkrigstida.

Før vi omtaler selve romanen skal vi ta med litt av det hun forteller om Lilleby: *”Jeg avgrenser bydelen Lilleby/Rønningssletta lenge før vi nærmer oss Strandveien. For meg går vestgrensa til bydelen ned forbi Gardemoens gate til den gamle trikkegata mot Lade, døpenavn Jarleveien; hva annet skulle den døpes, så mange jarler og andre høytstående som har holdt og holder hus der inne? Jarleveien er hovedfartsåra til kjøpesentrene på Lade, til Remakremmeren på Lade Gård (ikke et ondt ord om Reitan i denne sammenheng; fortidens Ladejarler var minst like store kremmere som han), til badeplassen Korsvika, til Maritime Skoler på Ladehammeren, til Ringve Museum og masse flotte greier som beskjedne Lilleby bare kan se langt etter.”*

Så skriver hun litt om hvor hun selv bodde: *”Sjøl vokste jeg opp på Rønningssletta 3, eller Stjørdalsveien 13 som det offisielle navnet var. En svær murgård, kalt ”Ås-gården”. Eierne var fabrikkeier Ås i Strandveien, som produserte sparkstøttinger. Denne gule murgården. En merkelig, litt ulogisk bygning med spennende kjellere og ikke minst loft, lå ”fornemt” tilbaketrasket fra Stjørdalsveien. Foran lå et to-etasjes hus med loftsleiligheter; de hadde en liten gårdplass, en hage med kvit malt stakitt og syrintrær.”* Vi får nøye oss med disse to smakebitene av hennes fortelling og ellers henviser til byhistoriene.

Containerkvinnen er hennes ellefte roman. Den begynner med at en gammel fyllik blir drept på Nyhavna. Under etterforskningen blir tre unge kvinner funnet i en søppelcontainer. Den ene er død. Den neste dør da hun blir gravd fram. Den tredje, som blir kalt ”Spurven”, overlever. De tre er prostituerte fra Øst-Europa, salgsvarer, som var blitt kastet da transportørene var redd for å bli avslørt av politiet. Kritikerne har fremhevet med rette at Småge lever seg inn i Spurvens liv og sinn og gjør henne merkelig levende. Småge gir spark både til helsevesen og politi, men hun har først og fremst et hjerte for de underprivilegerte. Det omfatter flere enn Spurven. Derfor blir dette også en sosial roman, ja, en sosial kamproman! Småge har et tøft språk. Det passer godt

til emnet. Likevel blir språket neddempet når det gjelder Spurven. Vi skal ikke ta bort spenningen ved å fortelle om handlingen i boka, men den gir et nifst bilde av den mer eller mindre kriminelle verden som også vår by og vår bydel har sin del av. Boka blir ikke kjedelig. Den er drivende godt fortalt.